

Ивана Лалић

РУКАВЕ ИМАМ

НА ВЕТРУ

Рукаве имам,
лете боље од птица
када их југо бије.

Само рукаве
од читавог тела имам
када се сенком
по узбуркалој води простру.

Али, лете те плаве боре,
лете та модра дугмад
јасније од прашине и мува.

МУЧИ МЕ ОВАЈ БРОЈ

Мучи ме овај број.
Знам, испљуни га на земљу.
Мучи ме ова земља.

Знам, замени је каменом.
Мучи ме овај камен.
Знам, подсећа на прапочетак.
Мучи ме овај прапочетак.
Знам, али пракрај је неизвеснији.
Мучи ме ова неизвесност.
Знам, покушај са свршеним глаголом.
Мучи ме глагол „прочитати”.
Знам, још увек ти ништа јасно није.
Мучи ме ово „ништа”.
Знам, све је увек некако нешто.
Мучи ме твоје „знам”.
Знам!

НАЈБОЉА

За своју најбољу листу
одвојила сам најбоља свитања,
најбоље свршетке дана,
лепоту погледа,
жива сећања.

Да мало дрво порасте у велико,
олиста,
изгуби лишће...

Тек сад видим:
она ме прождире
као црв биљку.
Моја најбоља листа...

КОБ СРЕЋЕ

Шта постаје
човекова зла коб?
Туђа срећа.

А постоји ли срећа
кад животиња за њу не зна?

И док јој теже,
она се од свиленкастог светла
претвара у мало,
ухрањено говече,
пантеру и ловцу плен.